

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

หวังความสุขอันเป็นแก่นสารต้องเสียสละ

ก่อนจึงหัน

เออ พระมาหนาแน่นขึ้นทุกวัน ๆ ให้ตั้งหน้าตั้งตามาศึกษาจริง ๆ อย่ามาเพียงดูเร่ ๆ ร่อน ๆ ถ่อ ๆ มอง ๆ ไม่สนใจดูตัวเองปรับกับเหตุการณ์ที่ได้พบได้เห็นเพื่อแก้ไขตนเองไม่ถูกนะ มาต้องศึกษาจริง ๆ ดูให้ดี ตามีดู สติปัญญาติดไปด้วยกับตา กับหู กับจมูก ทุกอย่าง สัมผัสสัมพันธ์ให้มีสติปัญญาติดตามไป ไม่งั้นกิเลสเอาไปถล่มหมดไม่มีเหลือ เรามาศึกษา เพศของพระเราไว้ใจไม่ได้แล้วหมดแล้วนะพระ เราต้องไว้ใจเรา อบอวน อย่างน้อย ศีลบริสุทธิ์เต็มที่ นี่สำคัญมากนะ แล้วสติปัญญาติดแนบกับศีลกับธรรมไปตลอด นี่เรียกว่า ทำความอบอวนแก่ตัวเอง ไปอยู่ที่ไหนอบอวนตัวเอง ตำนานตนเองไม่ได้ ไปที่ไหนเย็น เมื่อเย็นจากศีลแล้วเข้าหาธรรม สมถธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม สุดท้ายก็วิมุตติธรรม พ้นจากความระมัดระวัง ความรักษาตัวด้วยสติด้วยปัญญานี้ไปไม่ได้ ให้พากันสังเกตให้ดี

ข้อวัตรปฏิบัติให้ถือเป็นหลักที่จำเป็นของเราทุก ๆ คน เพราะข้อวัตรปฏิบัติเหล่านี้คือเครื่องประดับของพระส่วนภายนอก สำหรับภายในพระเป็นผู้มีข้อวัตรปฏิบัติย่อมนอบอวนภายในตัวเอง อย่าไปเข้าใจว่าคนนั้นทำแล้วแล้วเรา มันไม่แล้วชิเรา มันโลเล ผู้ที่แล้วท่านทำไปแล้วท่านดีของท่าน เราบกพร่องไม่ดู ใช้ไม่ได้นะ ธรรมไม่มีที่ลับที่แจ้ง บกพร่องตรงไหนเป็นบกพร่องที่ตรงนั้น ไม่ว่ามีดว่าแจ้ง บกพร่องอยู่ที่ตัวของเราเอง ถ้าเราทำให้สมบูรณ์ ที่แจ้งที่ลับสมบูรณ์หมด ถ้าเราทำตัวของเราให้บกพร่อง ไปที่ไหนบกพร่องทั้งนั้น ให้จำข้อนี้ให้ดี

เฉพาะข้อวัตรปฏิบัติที่สำคัญมาก ให้ถือจริงถือจังทุกอย่าง ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ข้อวัตรปฏิบัตินั้นเป็นเครื่องเสริมภายในจิตใจให้แน่นหนามั่นคงยิ่งขึ้น เพราะใจเป็นผู้สั่งงาน ในกิจการต่าง ๆ เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ตัวเราเองและวงหมู่วงคณะ ให้พากันตั้งใจ การปิดกวาดเขตต์สิ่งต่าง ๆ ให้ทำจดจ่อต่อเนื่องด้วยสติปัญญา อย่าทำเลอะ ๆ เทอะ ๆ นะ เสีย นี่จำให้ดี บรรดาพระลูกพระหลานทั้งหลายที่มาที่นี่ ให้ตั้งหน้าตั้งตาศึกษา ให้ทำความอบอวนแก่ตนเอง ไปอยู่ที่ไหนอบอวน ไปสร้างวัดสร้างวาที่ใด ๆ ทำความอบอวนแก่ชาวบ้าน ชาวเมืองเย็นไปหมด

คนมองเห็นพระ มองเห็นวัด มีความสะอาดใจไปทางที่ถูกที่ดี คนวัตรร้าง คนไม่มีวัตร ไปที่ไหนเหลวแหลกแหวกแนว มีแต่ฟันแต่ไฟเผาไหม้ตัวเอง จำข้อนี้ให้ดี วัดนอก วัดใน วัดนอกคือการสร้างวัดสร้างวา วัดในคือข้อวัตรปฏิบัติของเรา ให้มีเต็มตัวทุกคน ๆ นานาน ๆ จะได้พุทธธรรมให้พระลูกพระหลานฟัง เพราะเราก็กยุ่งยากทุกอย่าง หมุนตัว ๆ ก็เพื่อโลกเพื่อสงสารนั้นแหละ ต่อนี้ไปจะให้พร

หลังจ้งหัน

เมื่อวานนี้ไปนาบุญ วัดธรรมอินทร์ ไปพูดถึงเรื่องการจ่ายเงินเกี่ยวกับกำแพง กำแพงมันพัง นายช่างเขากำลังออกแบบ เสร็จแล้วเขาก็จะเริ่มลงมือ เราไปพูดเกี่ยวกับเรื่องการเงินเอาไว้ว่าควรจะจัดการยังไง ๆ เพราะระยะนี้เราจะไปกรุงเทพ ถ้าเขาต้องการเงินในระยะนี้เราจะปฏิบัติยังไง น้ำปิ้งน้ำมันพิลึก มากจริง ๆ ฟาดเสียจนกำแพงพังแล้วหักพับเลย อำนาจของน้ำมันรุนแรง กำแพงล้มลงไปแล้วยังหักพับอีก เขาจะทำใหม่ต้องทำให้แน่นหนา มันคงยิ่งขึ้น ไม่งั้นไม่ได้ ที่จะซ่อมตรงที่มันพังนี้ งบประมาณไว้แล้ว ๑๐ ล้าน ไม่ใช่เล่นนะ เราทำให้รอบวัดนี้ ๒๐ ล้านกว่าหน่อยเท่านั้น อันนี้เพียงซ่อมแค่นี้ฟาดไปตั้ง ๑๐ ล้าน เขาว่าจะทำให้แน่นหนา มันคงจริง ๆ ถึงจะได้ ขอให้มันดีเถอะนะ ถ้าไม่ดีทำแบบชู้ ๆ ไม่เล่นด้วยนะเรา ต้องทำฐานให้มันคงจริง ๆ ไม่พอแล้วก็เพิ่มเข้าอีก ขอให้เป็นที่แน่ใจเรา เราเป็นที่พอใจ

เรารักสัตว์สงวนสัตว์ เพราะสัตว์ในนั้น (วัดป่านาคำน้อย) เต็มหมดเลย เนื้อที่ตั้ง ๑,๓๑๕ ไร่ ทำกำแพงรอบหมดเรียบร้อยแล้ว สัตว์เต็มอยู่ในนั้น นกเปิดน้ำไม่ขาดเลย ไม่ว่าจะหน้าฝน หน้าแล้ง หน้าหนาว เวลานี้กำลังหลังไหลมาพวกนกเปิดน้ำ เพิ่มเข้า ๆ มันเป็นการเลขของนกเปิดอยู่โดยตรงทุกฤดูไม่เคยขาด อย่างน้อยไม่ต่ำกว่าร้อย ระยะนี้กำลังเพิ่มเข้าอีก เริ่มหน้าหนาวกำลังเพิ่มเข้า ๆ เป็นทำเลที่เหมาะสม สระใหญ่ตั้ง ๓ สระ อู้อยู่ใหญ่มาก สระนั้นเราไม่ได้นับนะที่เขียนไว้ในกำแพงหน้าวัดว่าหมดเท่านั้น มันหมดเฉพาะการทำกำแพง ส่วนที่เราไปทำสระใหญ่ให้ขุดลอก เอาดินออกหมดให้เหลือแต่อ่างหิน อันนี้หมดไปล้านกว่าเหมือนกัน สระใหญ่ตั้ง ๓ สระ

นกเปิดน้ำเวลานี้มันเที่ยวทั่วถึงกันไปหมด แต่ก่อนมันอยู่สระทางด้านโน้น มันรักเขาชอบอยู่ที่นั่น เดี่ยวนี้ค่อยคืบคลานมาสระใหญ่นี้ อันนั้นก็ใหญ่ อันนี้ก็ใหญ่ มาทั่วไปแล้ว เดี่ยวนี้มันพอเป็นผาสุก ใครจะไปแตะมัน กำแพงทำไว้แล้วไม่มีใครเข้ามาก็มีแต่พระ นาน ๆ ท่านไปของท่าน เขาก็ไม่สนใจแหละ มันผาสุกเย็นใจ ดูว่ามีครอบครัวอยู่นั้นเลย มีลูกมีเต้าอยู่นั้นเขาเลยไม่ไป พวกที่มีลูกเต้าก็ฝังรากฝังฐานไว้ในนั้น พวกมาใหม่ก็เพิ่มเข้ามา

เรื่อย ถึงเวลาเขาก็กลับ พออากาศหนาวลดลงเขาก็กลับไป เวลานี้กำลังหลังไหลมาว่างั้น โห มันร่วมพันโน้นแน่ะ น้อยเมื่อไร ที่วัดนาคำน้อย ถ้าหน้าหนาวอย่างนี้ท่านบอกว่ามันร่วมพัน ว่างั้น มีดแปดทิศเวลาเขาบินขึ้น ถ้าหน้าแล้งธรรมดาที่มีประมาณร้อยสองร้อยเป็นประจำ หน้าฝนก็เหมือนกันไม่มาก มากขึ้นก็หน้านี้ ขึ้นจนร่วมพัน ใครจะไปนับมันได้ก็เดาเอาอย่างนั้น คือมองเวลาเขาบินขึ้นมีดทีบเลย

สัตว์ก็ได้อาศัย สัตว์เหล่านี้เรียกว่าร่มเย็นตลอด ไม่มีภัยจากคนจากอะไร นอกจากเขาไปเที่ยวหากินข้างนอกอาจถูกฆ่าก็ได้ ถ้าอยู่ในบริเวณนั้นไม่มีภัยสำหรับมนุษย์เรา หมูกี่มาก เอาไปปล่อยที่ทุ่งกระมัง ๔ ตัว ยังเต็มอยู่นั้นอีก หมูตัวใหญ่ ๆ เขี้ยวมันยาว เนื้อที่ตั้งพันกว่าไร่ อยู่ได้หมดเลยแถวนั้น ปลาเต็มหมด อุดมจริง ๆ นะวัดนี้ คือปลานี้ก็เต็มหมด สระใหญ่ เพราะเป็นทางน้ำไหล เขาเรียกแม่น้ำกลาง ไหลผ่านมานี้ เข้าสระออกสระ สัตว์ออกได้เข้าได้ตลอดเลย ปลาเยอะว่างั้น นอกจากนั้นก็ลิง มาก เอาไปปล่อยเรื่อยนะ ทางโน้นก็วัดเหมือนกัน เอาไปปล่อยทางโน้น วัดภูเขาเหมือนกัน ทางบ้านเพิ่มบ่าง ทางภูก้อน ทางไหน ๆ หลายแห่ง มันเป็นวัด ๆ เป็นภูเขา เอาไปปล่อยที่นั่น มันมากกินไปเลี้ยงไม่ไหว ท่านก็ดักเอาไปปล่อย มันไม่กลัว เอาอะไรไปดักไว้มันก็นึกว่าเป็นอาหารเอาไปให้มันกินอยู่ในกรง มันก็เข้าไปกินละซี ก็มันเคยกินอย่างนั้น ก่อนที่จะได้ท่านก็ล่อมันอย่างนั้น เอากรงนั้นวางนั้น เอากรงนี้วางนี้ เอาอาหารใส่ในนั้น ๆ มันกินจนชินแล้วที่นี้เอาเมื่อไรก็ได้

พวกปลา พวกลิง นกเป็ดน้ำ หมู มีแต่สัตว์ใหญ่ ๆ ทั้งนั้นสำคัญ ๆ กำแพงรอบหมดไม่มีใครเข้ามายุ่ง ถามท่านอินทร์ว่ามีคนเข้ามายุ่งกวนไหม ไม่มี ว่างั้น ที่นี้เวลากำแพงมันเสียจึงต้องทำขึ้นให้ดี เราก็กพยายามช่วยทุกด้านทุกทาง ทางวัดทางวาก็ช่วยทั่ว ๆ ไป ทางหนองกองก็ซื้อที่ให้ ๓๐ ไร่ขยายออกมา เดี่ยวนี้ดูว่ามีใครซื้อให้อีกไม่รู้แน่ คือขยายออกไปอีกเพิ่มจากที่เราซื้อให้แล้ว ก็กว้างละวัดหนองกอง เราซื้อที่ให้ แล้วที่ไหนหลายแห่งนะซื้อที่ของวัดให้ ซื้อที่ให้เพิ่มวัด ๆ ส่วนโรงพยาบาลก็ซื้อให้ ๆ แบ่งซื้อให้ เช่นทางไหนเขาจะขายก็ซื้อให้เลย ๆ เว้นแต่เขาไม่ขายก็จกใจ

บางแห่งก็ซื้อให้หมดเลย ที่ของโรงพยาบาลทั้งหมดซื้อที่ให้เลย ให้หาสิ่งปลูกสร้างมาทำเอง เราให้แต่ที่ เช่น บ้านฝาง นั้นมันอยู่ในครัวเขา ที่โรงพยาบาล ๙ ไร่แล้วอยู่ในครัวตลาด อู๊ย มาอยู่ยังงี้ ไปดูแล้วดูไม่ได้ เอกขเรย์ก็เอากระดาศเอาอะไรปกคลุมไว้ นั่นอะไร มันเอกขเรย์ไม่ใช่เธอ เอามาสำหรับฉาย เอามาคลุมไว้ทำไม โอ๊ย มันเสียใช้ไม่ได้แล้ว ทางนี้เปิดออก ทางนั้นก็ขอละ มันใช้ไม่ได้แล้วคือขอแล้วนั้น ทางนี้ก็บอกว่าสำหรับเอามาฉายแล้วเอามาปิดไว้ทำไม เหมือนเปิดทางให้ ทางนั้นก็ว่ามันใช้ไม่ได้ พอ ให้เลย นั่นอย่าง

นั้นแหละ ให้เอกซเรย์เครื่องหนึ่ง จากนั้นดูโรงพยาบาลมันดูไม่ได้ แคบ ก็เลยถามถึงที่ใครจะขายบ้างแถวนี้มีไหม ที่ห้างไกลพอสมควร โอ้ยมี มีอยู่ที่หนึ่งเขาจะขายอยู่ เขาก็พาไปดู เราก็เรียกเจ้าของเขามาติดต่อดูราคากัน ติดต่อดกกลางราคาแล้วซื้อให้เลย เป็นแต่เพียงบอกว่า วัตถุก่อสร้างเราไม่ให้เราไม่มีเงิน ที่เราจะซื้อให้ ให้ก่อสร้างเอง เราจะพยายามให้ได้ เราก็เลยซื้อให้เลย อันนี้เรียกว่าให้ทั้งหมดเลย

ส่วนสี่ชมพู่นั้นให้กว้างกว่าที่เดิม ที่เดิมก็ ๙ ไร่มันแคบ นั่นก็ดี เราเลยซื้อที่ดินนั้นให้ แต่เป็นที่ทางไปนาเขา ทางตรงกลางนี้ปิดไม่ได้ เพราะนาเขาทางโน้นกว้างขวางมาก เขาต้องลงไปทางนี้ ตกลงโรงพยาบาลเก่าอยู่ที่นี่ โรงพยาบาลใหม่อยู่ทางนี้ ทางผ่านก็เป็นธรรมดาไม่เห็นมีอะไรเสียหาย อันนี้ ๑๕ ไร่เขาขายเท่านั้น เราก็เลยซื้อให้ ที่ไม่ได้แพงเท่าไรนะ สู้ถมไม่ได้ อู๊ย ถมแพงกว่านั้น ซื้อที่ดินเหมือน ๑๕ ไร่ ๘ แสนกว่า เวลาถมตั้งล้าน ๓ แสน เห็นไหมล่ะ เวลาถมดินมันสูง คือที่มันต่ำแล้วถมขึ้นให้ได้ระดับพอดีเป็น ๑ ล้าน ๓ แสน อันนี้แบ่งซื้อให้ ทางวาริชภูมิ อู๊ย หลายแห่งนะซื้อที่ให้โรงพยาบาล คือแบ่งซื้อให้ที่เขาจะขายตรงไหน ๆ พอสมควร เราไปดูแล้วก็ซื้อให้ ๆ ที่ไหนเขาไม่ขายก็จำเป็น ถึงไม่สวยงามขนาดไหนก็ต้องจำยอมเพราะเขาไม่ขาย ก็ไม่มีทางออกแล้ว

นี่พูดถึงเรื่องการช่วยทางโรงพยาบาล ไม่เพียงช่วยเครื่องมือแพทย์หรือตึกอะไรเหล่านี้ ยังที่อีก มีเยอะนะ ซื้อที่นั่นที่นี่จนลืมนับ จำไม่ได้นะเรา คือมันมากต่อมาก ซื้อทุกแห่งทุกหน ทางวัดก็เหมือนกัน ควรซื้อให้ที่ไหนซื้อให้ ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น

เมื่อเช้านี้ก็ออกไปดูโน้นอีก ออกแต่เช้าออกไปดูทางโน้นที่เขาขุดคลองมา คือคลองเก่ามันแคบ ๆ งอ ๆ เลยให้เขาขุดคลองตรงแนวมาใส่กัน ขุดคลองใหม่ให้เอาดินมาถมคลองเก่าให้หมดเลย เราก็ไปเตือนไปบอกเขาว่า คลองเก่าที่ถมนี้ต้องให้สูงหน่อย เวลาถมแล้วมันจะยุบ เราบอกอย่างนั้น เห็นเขาเอารถบดไปด้วยนะ คือทำให้สูง ถ้าให้เสมอกันแล้วจะต่ำ ถ้าต่ำแล้วเวลาฝนตกมาไหลลงนี่จะเป็นคลองเล็กขึ้นมาอีกนะ ทำให้สูงไว้อย่าให้น้ำไหลได้เราบอกงั้น เมื่อวานนี้ไปสั่งเขา เมื่อเข้าไปดูเห็นเขาเอารถบดมาทับ ก็แสดงว่าสูงขึ้นแล้ว

แล้วก็ไปดูกุฏิหลังนั้นอีก โอ้ย คราวนี้เรียบวุธเลยนะ ไม่เรียบไม่ได้ ถ้างได้เด็ดขนาดนั้นแล้วอะไรมาผ่านไม่ได้นะ เพราะมันกระเทือนใจมานานแล้ว วัตถุเครื่องก่อสร้างนี้มันทำลายวัตถุอาวาสพระเถระมากมาย ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ แล้วยังลุกลามไปหาทางโลกทางสงสาร อย่างที่พูดเมื่อวานนี้ ยังตกแตงนั้นตกแตงนี้ยุ่งไปหมด ตกแตงตั้งแต่ภายนอกถ้ากิเลสพาทกแตงมันไม่มีเมืองพอ เรื่องของกิเลสแล้วไม่พอ ถึงไหนถึงกัน ตายก็ไม่พอ

เรื่องกิเลสนี้ เรื่องธรรมแล้วพอเป็นระยะ ๆ ยิ่งเป็นวัตรกรรมฐานด้วยแล้วจะมาทำการก่อสร้างนี้ขวางกันอย่างร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ในตำราก็เป็นอย่างนั้น เราก็ดำเนินตามตำราจะว่าไง ตำราท่านบอกไม่ให้ยุ่งในการก่อสร้าง มีแต่การบำเพ็ญสมณธรรม

รุกขมูลเสนาสน์ ไล่เข้าป่า ๆ ไปอยู่ตามร่มไม้ ในป่า ในเขา ตามถ้ำ เงื้อมผา ไปอยู่ภาวนา ในสถานที่เช่นนั้นไม่มีใครเขาต้องการแหละ โลกกิเลสเขาไม่ต้องการ ส่วนธรรมต้องการ พระพุทธเจ้าไล่เข้าไปในป่า ไม่ให้สร้างอะไร ๆ ให้สร้างแต่จิตใจ ดุจจิตใจ ดัดแปลงแก้ไขจิตใจเป็นอันดับหนึ่ง นั่นเห็นไหมท่านสอนไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ที่มาเป็นสักขีพยานอยู่อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยร้อยเปอร์เซ็นต์ก็คือหลวงปู่มั่นเรานี้ เรียกว่าไม่มีเลย นี่ถึงใจ ไปอยู่ที่ไหนท่านก็อยู่กระต๊อบ จากนั้นก็กั้นห้อง ศาลาเล็ก ๆ กั้นห้องอยู่ ท่านไม่สนใจจะปลูกจะสร้างอะไร เพราะท่านสบายพอแล้วในใจ

อย่างพูดเมื่อวาน อะไรจะสบายยิ่งกว่าจิตที่พ้นจากกิเลสด้วยการชำระให้เต็มที่แล้วได้ละ ไม่มี จิตที่สว่างไสวจากกิเลสที่ชำระลงไปหมดโดยสิ้นเชิงแล้ว มันว่างไปหมดไม่มีอะไรมาผ่านได้เลย ฟังซิ สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรที่จะไปผ่านจิตของพระอรหันต์ได้เลย ถึงเรียกว่าว่าง ว่างหมดจริง ๆ ว่างหมด ว่างหมด ไม่มีอะไรเหลือ ตลอดอนันตกาล จึงเรียกว่านิพพานเที่ยง ว่างตลอด ตั้งแต่ขณะที่กิเลสพังลงไป สิ่งที่จะมาผ่านหัวใจนี้เพียงเท่าเส้นผมหรือเม็ดหินเม็ดทรายไม่มี นั่นคือสมมุติหมดแล้ว กิเลสเป็นตัวเหตุแห่งสมมุติทั้งหลาย พอกิเลสพัง สมมุติก็พังไปด้วยกันหมด จิตก็มีแต่ความว่างเปล่าอยู่ตลอดเวลา อยู่ที่ไหนก็ว่างอยู่อย่างนั้นเป็นหลักธรรมชาติ ท่านชำระกิเลสตัวไหน ตั้งแต่วันกิเลสพังลงไปแล้วพระอรหันต์ไม่เคยทำความเพียรเพื่อชำระกิเลสอีก

ฟังแต่ว่า วุสิต์ พุรหมจรรย์ เสร็จกิจในพุทธศาสนา คือการบำเพ็ญเพื่อถอดถอนกิเลสนั่นเองออกจากใจ ว่างหมดแล้วไม่มีอะไรเหลือ วุสิต์ พุรหมจรรย์ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว กตฺ กรณีย์ กิจที่ควรทำได้ทำสำเร็จแล้ว กิจก็คือการถอดถอนกิเลสนั่นเอง กิจที่ควรทำ นาปริ อิตฺถตฺตยาตติ ปชานาติ คือกิจอื่นที่จะให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี กิจที่หนักมากที่สุดคืองานฆ่ากิเลส ไม่มีงานใดยิ่งกว่านี้ พอกิเลสพังลงไปจากใจแล้ว งานหมด พระอรหันต์ท่านไม่มีอะไรมาทรมานให้ได้ชำระสะสางอีกเลย ก็มีแต่เรื่องธาตุเรื่องชั้นเกี่ยวกับโลกสงสาร เพราะธาตุชั้นธัมมก็เป็นสมมุติเหมือนกัน มันก็เข้ากันได้กับสมมุติทั่ว ๆ ไป ดินฟ้าอากาศเปลี่ยนแปลงธาตุชั้นธัมมก็เปลี่ยนแปลง หนาวมาก ร้อนมากอะไร เกิดเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นหวัด เป็นไอเป็นธรรมดา เพราะชั้นธัมมนี้เป็นสมมุติที่เข้ากันได้ แต่มันก็อยู่ในสมมุติของมัน ไม่ได้เข้าไปอาจเอื้อมกับวิมุตติธรรมคือธรรมธาตุได้ ต่างอันต่างจริงอยู่อย่างนั้น ๆ ไม่มีอะไร

ที่นี้จะอะไรที่จะไปขวางได้ละ แต่กิเลสมันก็ตกแต่งตัวของมันแข่งธรรมพระพุทธเจ้าเหยียบธรรม พวกหูหนวกตาบอดเข็อกิเลส ก็เข้าไปเหยียบธรรมพระพุทธเจ้าแหกเหลวไปหมดละซิ ไม่ได้มองดูบรรดธรรมเป็นยังงี้ ก็มีแต่กิเลสซึ่งเป็นสัวมเป็นถานเข้าเหยียบย่ำทำลายด้วยความโลภ ด้วย ราคะตัณหา ความโกรธ โมหะนั้นคือมันครอบอยู่แล้วตลอดเวลา

นี่แหละกองทัพใหญ่ของวิภูจักรหมุนเหยียบธรรมตลอดเวลา ธรรมจนไม่ปรากฏไปที่ไหนก็มีแต่พวกส่งเสริมกิเลสสัวมถานทั้งนั้น เข้าไปเหยียบย่ำทำลายธรรม ธรรมอัศจรรย์ไม่มี เราพูดว่าธรรมอัศจรรย์ไม่มีใครเชื่อเข้าแล้วจะว่ายังงี้ ถ้าว่ากิเลสอัศจรรย์ไม่พูดก็เชื่อ มันอัศจรรย์อยู่ในหัวใจนั้น มันเป็นบ้ำอยู่ด้วยกันทั้งโลกทั้งสงสาร ใครก็เป็นแบบเดียวกัน ๆ มาพูดเรื่องอรรถเรื่องธรรมไม่มีใครเชื่อจะเชื่อได้ยังงี้ก็ไม่มีใครรู้ใครเห็น ก็มีแต่ตาบอดหูหนวกอย่างเดียวกัน ก็เอาตาบอดหูหนวกชนต้นไม้ชนเสาไปด้วยกันทั้งโลกแล้วใครจะค้ำใครได้มันความรู้อย่างเดียวกัน ที่นี้ศาสนาทั้งหมดไป ๆ ดูซิอย่างเมืองไทยของเรา เมืองพุทธศาสนา เวลานี้ศาสนาที่แท้จริงมีที่ไหน เราอยากจะทำจะไม่มี ฟังซิ มันมีแต่เรื่องของกิเลสเป็นเจ้าอำนาจบาตรหลวง ครอบครองหัวใจพระหัวใจเณรหัวใจประชาชนไปหมด

ไปสร้างวัดก็สร้างสัวมสร้างถานให้กิเลสไปเสีย ไม่ได้สร้างเพื่ออรรถเพื่อธรรมนะ เรื่องราวอยู่ภายในวัดมีแต่เรื่องกิเลสเต็มวัดเต็มวา ไปจากจิตใจและกิริยามารยาทของเจ้าของวัดของพระของเณรซึ่งเป็นเจ้าสัวมเจ้าถานนั้นแหละ หัวใจเป็นสัวมเป็นถาน แสดงไปอะไรมันก็เป็นสัวมเป็นถานหมดในวัดในวา สิ่งที่มองดูที่จะให้เจริญหูเจริญตาด้วยความเป็นธรรมไม่มีนะ มันมองเห็นแต่เรื่องของกิเลส มีแต่บุตรแต่คูถเต็มวัดเต็มวา นั้นละจึงว่าบุตรคูถ สกปรกขนาดไหนกิเลส แล้วธรรมสะอาดขนาดไหนไม่มีใครรู้ ไม่เอามาวัดกันมันก็มีแต่กิเลสเหยียบไป ๆ แหกไปหมด อย่างที่เมื่อวานได้พูดเสียบ้างออกแล้วนะเมื่อวานนี้ยังไม่แน่นะ มันอาจจะออกมากกว่านี้ก็ได้ ขอให้เหตุผลที่เข้ามาเกี่ยวข้องหรือเหตุการณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง ที่ว่าสัวมว่าถานสามแดนโลกธาตุจะเป็นอะไรไปในสายตาของธรรม ถ้าไม่ใช่สัวมใช่ถานแห่งวิภูจักร

ธรรมธาตุท่านไม่มี เหนือหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว จากนั้นไม่มีใครเห็นละซิ แล้วจะเอาความเชื่อมาจากไหน ถ้าว่าสัวมว่าถานพันทั้งวันทั้งคืน ไม่มีหลับมีตื่น ตายก็ตายด้วยสัวมด้วยถานด้วยความทะเยอทะยานติดดินนั้นแหละ เป็นอย่างนั้นตลอดไปนะ โลกนี้ที่ไหนมันมีความสุข เอาธรรมจับเข้าไปมันเห็นหมดนี้ จะว่ายังงี้ ตัวไหนที่ไหนโลกมีความสุข

อ้าว เอามาอวดซิ โลกของกิเลสโลกว่าฏจักร ที่พากันติดกันดิน สร้างความสุขความเจริญ สร้างความนิยมนับถือมาแล้วเอาไปอวดธรรมพระพุทเจ้า มีที่ตรงไหนมันไม่มี มีแต่ส้วม แต่ถ่านไปอวดทำไม ไปอวดธรรมซึ่งเป็นเหมือนทองคำทั้งแท่ง ไปอวดหาอะไร ประสาส้วม ประสาถ่าน ไปอวดหาอะไร ตกแต่งขึ้นขนาดไหนก็มีแต่เรื่องกิเลสลากไปให้ตกแต่ง สร้างความกังวลุ่นวาย ติดดินเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดน ใครมีความสุขที่ไหน อ้าว สร้างขึ้นไปตึกกี่ชั้น ๆ มันก็ออกไปจากอิฐ จากปูน จากหิน จากทราย ขึ้นไปอยู่บนฟ้า มันก็เป็นอิฐเป็นทราย มันไปเป็นสวรรค์ชั้นพรหม เป็นนิพพานได้อย่างไร ก็มันสมมุติ วัตถุ แน่ะ มันก็เป็นของมันอย่างนั้น

ที่นี้การสร้างขึ้นไปนั้นก็พยายามชวนชวายุติดดินพอเป็นพอตายแล้วนะ ไม่ใช่ ธรรมดา บางคนยังไม่เสร็จตายก่อนก็มี ครั้นสร้างขึ้นมาแล้วก็สร้างความกังวลของตัวเอง ขึ้นไปอีก ไปอยู่ในนั้นเป็นกังวลุ่นวาย ไม่ทราบอะไรจะพรากจะจากไปไหน เขาจะพราก หรือเราจะพราก เขาจะตายหรือเราจะตาย เขาจะพังหรือเราจะพัง มันก็อยู่ด้วยความเสี่ยง ตาย ๆ อยู่ทั่วโลกดินแดน หาความสุขที่ไหน นั้น ธรรมแท้ไม่มี ไม่มีเลยคำว่าเสี่ยงนั้น เสี่ยงนี้ไม่มี ธรรม นี้ต่างกันไหม วางเปล่าอยู่ตลอดเวลา อกาลิโก คือธรรมของท่านผู้สิ้น ทุกข์แล้ว พอขั้นดับไปแล้วก็เป็นธรรมธาตุล้วน ๆ ไปเลย ธรรมธาตุอยู่ในขั้น แต่ตอนนั้น ท่านยังไม่ค่อยเรียกธรรมธาตุ อย่างมากก็เรียกเป็นพระพุทเจ้า เป็นพระอรหันต์ พอขั้น อันนี้ออกแล้ว ทั้งพระพุทเจ้าและทั้งสาวกพังลงไปแล้ว นั่นละธรรมธาตุล้วน ๆ สมมุติจะ เข้าไปยุ่งไม่ได้เลย หมด ปลอดภัยในขั้นเท่านั้นเป็นครั้งสุดท้าย

บรรดาพระสาวกทั้งหลายหรือพระพุทเจ้านี้ สมมุติทั้งหมดท่านปล่อยไปหมดแล้ว ไม่ยุ่ง ถึงจะมีอยู่ที่ห่าง ๆ ไกล ๆ ไม่เหมือนสมมุติในขั้น ในขั้นนี้ติดแนบอยู่กับตัวเอง ใจ เป็นผู้รับผิดชอบ เพราะฉะนั้นถึงได้มีการรับทราบตลอดเวลา เจ็บท้องปวดศีรษะ เจ็บหัว ตัวร้อน อันนี้เกี่ยวข้องกับธาตุขั้น ธาตุขั้นนี้มันก็แสดงของมัน มันไม่ได้บอกว่ามันรบกวน นะ มันก็เป็นความจริงอันหนึ่ง จิตก็เป็นความจริงอันหนึ่ง แต่แยกมาเป็นสมมุติก็เรียกว่ามี ขั้นเท่านั้นรบกวน แน่ะ พอขั้นดับลงไปแล้ว หมดโดยสิ้นเชิง ท่านว่าอนุปาติเสสนิพพาน หมดโดยสิ้นเชิงขึ้นชื่อว่าสมมุติไม่มีเลย นั่นอำนาจแห่งการประพฤติปฏิบัติตัดแปลงกาย วาจา ใจ ของตนเอง ไปเพื่ออรรถเพื่อธรรมแล้วจะถึงอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ จนถึงจุดที่หมายได้ แก่ นิพพานธรรมหรือนิพพานธาตุ

ทุกข์ก็ยอมรับว่าทุกข์ เพราะเราจะหวังเอาความสุข อันเป็นแก่นสารเราก็ต้องเสีย สละซิ ถึงไม่ได้ อย่างนั้น ขอให้ม้ทางเดินแห่งบุญแห่งกุศล แห่งศีลแห่งธรรม ก็มีทางเดิน

แห่งความสุขความเจริญไป ถ้าจะมีตั้งแต่การติดต้นไปตามกิเลสตัณหาจนด้วยกันทั้งนั้น ใครอย่ามาอวด อวดธรรมพระพุทธเจ้าว่าบ้านนั้นเจริญ บ้านนี้เจริญใครเจริญ อะไรมันเจริญพิจารณาซิ มันไม่มีอะไรเจริญ มันมีแต่ไฟแต่ไฟเผาไหม้อยู่กับผู้ติดผู้ตั้งผู้สำคัญตน นั้นแหละ ตัวสำคัญอยู่ที่นั่น ท่านจึงสอนให้แก้กิเลส ให้ตัดแปลงตัวเอง อย่าไปส่งเสริมตัดแปลงตั้งแต่ภายนอกจนเกินเนื้อเกินตัว ให้ส่งเสริมตัดแปลงทางด้านศีลธรรม คือจิตใจของตัวเองซึ่งเป็นสถานที่อยู่แห่งศีลแห่งธรรมให้ดีขึ้นเป็นลำดับ อย่างน้อยให้เป็นคู่เคียงกันไป

การปรับปรุงแก้ไขภายนอกก็ปรับปรุงแก้ไขส่งเสริมกันไป ธาตุชั้นนี้ก็เป็นอย่างหนึ่ง เอ้า ทางจิตใจก็ส่งเสริมทางด้านศีลธรรมไป มันก็มีหวังด้วยกันคนเรา เอ้า ช่างนอกเวลาวัตถุพัง จิตกับธรรมไม่พัง เอ้า จิตบริสุทธิ์แล้วไม่มีคำว่าพัง นั่น มันมีที่เกาะที่ยึดอยู่ อย่างนั้น ผู้ที่ไม่มีเลยนี้เป็นบ้ายศ เป็นบ้ำลาภ บ้ำเห่อ พวกนี้พวกตายไม่มีวันฟื้น พวกเก่ง ๆ พวกหยิ่ง ๆ นี่ตายไม่มีวันฟื้น ยศถาบรรดาศักดิ์เหยียบหัวมันลงไปเข้าใจไหม อะไรจะมาเหยียบก็ยศมันนั่นแหละ มาเหยียบหัวมัน ความว่ามั่งว่ามีศรีสุข ยศถาบรรดาศักดิ์ทั้งหลายใหญ่ ๆ นั่นแหละ มาเหยียบหัวมันลงไม่มีอันอื่นมาเหยียบแหละ ตัวนั้นแหละเหยียบตัวมันสำคัญจนมาทะนง ลืมเนื้อลืมตัว แล้วอันลืมเนื้อลืมตัวแหละมาเหยียบหัวมัน จำเอานะทุกคน

เมื่อวานนี้ได้พูดถึงกองมูตรกองคูถ นั้นละพูดเสียเองอย่างนี้เลย ไม่มีสะทกสะท้านนี้พูดจริง ๆ นี้ไม่มี อันไหนที่จะเหนือธรรมมันไม่มีในสามแดนโลกธาตุ ใครจะเอาอะไรมาอวดมา ว่างั้นเลย ไม่มีอะไรจะอวดธรรม เลิศเลอสุดยอดแล้วอะไรจะมาอวด ก็มีแต่กิเลส มันเห่าฟอ ๆ อยู่ตามส้วมตามถ่าน พอธรรมะออกตรงไหนมันก็เห่าฟอ ๆ เห่าช่างหัวมันซิ ปากหมาไม่ใช่ปากธรรมวะ แน่ะ เอาตรงนั้นเลย มันเห่า ๆ ขึ้นฟ้า เห่าในถังขยะ มันเห่านิพพานไม่ได้ เห่าธรรมธาตุไม่ได้ เห่าธรรมอันเลิศเลอไม่ได้ มันก็เห่าของมันก็ช่างหัวมันซิ เอาละ

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com